

Sygn. akt III Ca 1760/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek (spr.)

Sędzia SO Gabriela Sobczyk

SR (del.) Maryla Majewska-Lewandowska

Protokolant Sandra Olesiak

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2016 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa S. I.

przeciwko M. J.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 15 lipca 2015 r., sygn. akt I C 1730/13

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 o tyle, że w miejsce zasądzonych w nim świadczeń zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 8.898,50 zł (osiem tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt osiem złotych i 50 groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lutego 2013 roku;**
- 2. oddala apelację w pozostałej części;**
- 3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 600 zł (sześćset złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

SSR (del.) Maryla Majewska – Lewandowska SSO Leszek Dąbek SSO Gabriela Sobczyk

Sygn. akt III Ca 1760/15

UZASADNIENIE

Powód S. I. żądał zasądzenia na jego rzecz od pozwanej M. J. kwoty 9 102 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie twierdził, że w dniu 25 09 2012 r. zawarł umowę sprzedaży samochodu marki F. (...) z pozwaną. Zgodnie z zapewnieniami sprzedającego samochód był bezwypadkowy, posiadał jedynie zewnętrzne uszkodzenie tylnego zderzaka i rysy na karoserii. W dniu 26 11 2012 r. podczas kontroli technicznej pojazdu ujawniono wady ukryte w postaci braku obydwu poduszek powietrznych, krzywizny tylnej belki i koła, nie działało także wspomaganie kierownicy. Koszt naprawy usunięcia wad stanowił kwotę 10 284,87 zł. Pismem z dnia 17 12 2012r. powód odstąpił

od umowy sprzedaży na podstawie przepisu art. 560 k.c., wzywając jednocześnie pozwaną do zwrotu ceny pojazdu i kosztów poniesionych przez powoda nakładów koniecznych. Wysokość dochodzonego roszczenia obejmuje: 8 000zł (cenę samochodu), 450zł (koszt naprawy układu wydechowego), 220,84zł (koszt ubezpieczenia OC), 340,50zł (koszty przerejestrowania pojazdu i opłaty skarbowej) i 90zł (koszt komputerowego sprawdzenia ustawienia kół).

Sąd Rejonowy w Zabrze sporządził w dniu 28 05 2013r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym polecił pozwanej zapłacić powodowi dochodzone należności.

Pozwana M. J. wnosila sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wnosila o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu.

Zarzuciła, że w ogłoszeniu wskazała na stan techniczny pojazdu i podała, że samochód jest po kolizji – uszkodzony zderzak oraz porysowana karoseria. Przyznała, iż wartość pojazdu tej samej marki i z tego samego roku, co stanowiący przedmiot umowy sprzedaży z dnia 25 09 2012r. jednak nie zawierającego wad wynosiła 14 000 zł – 16 000 zł.

Sąd Rejonowy w Zabrze w wyroku z dnia 15 07 2015r. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 9 101,34 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 02 2013r., oddalił powództwo w pozostałym zakresie, orzekł kosztach procesu oraz nieuiszczonych kosztach sądowych, oddalił wnioski o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia przywołał regulacje art. 560 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 566 § 1 k.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta. Stwierdził, że powód pismem z dnia 17 12 2012r. (doręczonym pozwanej 19 12 2012r.) skutecznie odstąpił

od zawartej umowy sprzedaży. Zakupiony samochód posiadał ukryte wady, o których powód dowiedział się 29 11 2012r. kiedy odebrał samochód z drugiego warsztatu. Powołując się na regulację art. 564 k.c. uznał, iż sprzedawca podstępnie zataił wady,

na co jednoznacznie wskazywał fakt zabudowy w pojeździe rezystora (opornika), który wyłączał kontrolkę poduszek bezpieczeństwa. Brak było podstaw do zastosowania przepisu art. 557 § k.c. albowiem powód nie wiedział o wadzie, zatem bez znaczenia pozostał także zapis umowy sprzedaży wskazujący na zapoznanie się powoda ze stanem technicznym pojazdu. Biorąc pod uwagę treść przepisu art. 494 k.c. zasadne pozostało uwzględnienie także kosztów związanych z naprawą układu wydechowego

i przeprowadzeniem komputerowego badania ustawienia kół (450 zł + 90zł), ponadto kwoty 220,84 zł wydatkowanej w związku z koniecznością wykupienia ubezpieczenia OC oraz 340,50 zł za przerejestrowanie pojazdu i z tytułu podatku od czynności cywilnoprawnych (178,50 zł + 2 zł + 160 zł), co łącznie uzasadniało żądanie do kwoty 9 101,34 zł. O odsetkach za opóźnienie się pozwanej w zapłacie odszkodowania orzekał stosując regulację art. 481 § 1 i 2 k.c., a o kosztach procesu na podstawie art. 100 k.p.c.

Orzeczenie zaskarżyła **pozwana M. J.**, która wnosila o jego zmianę przez oddalenie powództwa, bądź jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznawania Sądowi pierwszej instancji oraz zasądzenia na jej rzecz od powoda kosztów procesu.

Zarzuciła błąd w ustaleniu faktycznych przejawiający się w ustaleniu, iż pozwana podstępnie ukryła wadę samochodu, przez co Sąd przekroczył granice, na których opiera się domniemanie faktyczne. Zarzuciła, że przy ferowaniu wyroku naruszono prawo materialne, regulację art. 563 § 1 k.c. poprzez nieuwzględnienie przez Sąd ustawowego terminu do złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy przez kupującego, ponadto naruszenie przepisów postępowania poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów.

W uzasadnieniu zarzucała naruszenie ustawowego, miesięcznego terminu do złożenia oświadczenia do odstąpienia od umowy przez kupującego. Powód powziął wiedzę o istotnej wadzie kupionego samochodu 13 10 2012r., a nie 29 11 2012 r. jak przyjął Sąd. Podkreśliła także, iż wady nie zataiła, a

okoliczność, że wady dotyczą elementów wewnętrznych konstrukcji, które przy odbiorze trudno zweryfikować pod kątem zgodności z umową nie jest wystarczająca do przyjęcia, że mamy do czynienia z działaniem podstępym. Zakwestionowała w opinii biegłego, iż biegły nie wskazał na jakiej podstawie dokonał wyceny samochodu, nie wskazał także z jakiego źródła podchodzi informację dotyczące grubości powłok lakierniczych. Ponadto podkreślała, iż nie jest wiadome do końca, które wady istniały przed sprzedażą samochodu, a które wystąpiły dopiero w wyniku użytkowania samochodu przez S. I..

W odpowiedzi na apelację **powód S. I.** wniósł o jej oddalenie

oraz o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej zwrotu kosztów postępowania odwoławczego. Podniósł, iż o wadach powód dowiedział się dopiero po odebraniu go

z drugiego warsztatu, co nie miało jednak zasadniczego znaczenia z uwagi na fakt,

iż sprzedawca podstępnie zataił wady pojazdu.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował roszczenia powoda, a następnie prawidłowo rozpoznał sprawę i skonstruował prawidłową podstawę faktyczną orzeczenia.

Ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną orzeczenie w części dotyczą okoliczności bezspornych pomiędzy stronami, a w pozostałym zakresie mają podstawę w wiarygodnych informacjach zawartych we wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia źródłach dowodowych, których ocena jest logiczna, wnikliwa, wyczerpująca i mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów.

Podniesione w apelacji zarzuty dotyczące konstruowania przez Sąd pierwszej instancji podstawy faktycznej powództwa w istocie w części kwestionują dokonana przez ten Sąd ocenę prawną, a w pozostałym zakresie są bezzasadne.

Częściowo, są one bowiem powtórzeniem zastrzeżeń zgłoszonych przez skarżącą do opinii biegłego Z. T., które zostały przez biegłego w sposób logiczny wyjaśnione w jego uzupełniającej opinii z dnia 04.02.2015r, ustosunkowującej się do zarzutów pozwanej, w szczególności biegły ponownie wyjaśnił, iż przeciętny użytkownik nie był w stanie wizualnie zauważyć zabudowanego opornika,

który wygaszał kontrolkę sprawności poduszek bezpieczeństwa.

Ponadto wskazał, iż grubości powłok lakierniczych wykazały, iż samochód jest powypadkowy.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił jako częściowo tylko wiarygodne zeznania pozwanej oraz świadka J. J. – męża pozwanej – w części dotyczącej ich zeznań na okoliczność czy samochód w dacie sprzedaży był samochodem powypadkowym.

Sąd Rejonowy miał przy tym bezpośrednią styczność z tymi osobami podczas składania przez nich zeznań i dał im wiarę, wobec czego Sąd odwoławczy może jego ocenę podważyć tylko wówczas, gdy w sposób oczywisty są ze sobą czy pozostałym materiałem sprawy sprzeczne czy też nielogiczne, z czym jednak nie mamy w sprawie

do czynienia.

W oparciu o przeprowadzony w toku postępowania odwoławczego dowód

z pisma powoda z dnia 28 08 2015r. uzupełniono podstawę faktyczną orzeczenia ustalając, że powód od czasu zawarcia umowy korzysta z zakupionego samochodu.

Z tych też względów Sąd odwoławczy z powyższą modyfikacją przyjął

za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego w zasadzie jest trafna.

W swym zasadniczym zarysie ma ona bowiem oparcie we wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia i właściwie zastosowanych przepisach prawa

i Sąd odwoławczy z podanymi poniżej odstępstwami ją podziela i przyjmuje za własną (orzecz. SN z dn. 26 04 1935r. III C 473/34, ZB. Urz. 1935r. nr 12, poz. 496).

Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że samochód sprzedany powodowi przez pozwaną jest samochodem powypadkowy, w konsekwencji czego posiadał on wady, których ujawnienie uprawniało powoda do odstąpienia od zawartej przez strony umowy sprzedaży (art. art. 560 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 566 § 1 k.c.

w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 30 05 2014r. o prawach konsumenta - Dz. U. z 2014r. , poz. 827).

Pozwana sprzedając samochód powodowi poinformowała go jedynie,

iż w następstwie lekkiej kolizji w lutym 2012r. ma on uszkodzony zderzak oraz za-

pewniła go że jest to samochód bezwypadkowy.

Z tej przyczyny Sąd pierwszej instancji trafnie ocenił, że z mocy art. 654 k.c.

w sprawie nie ma zastosowania regulacja art. 563 § 1 k.c. i przy złożeniu oświadczenia o odstąpieniu od umowy powód nie był ograniczony przewidzianym w tej regulacji terminem (dla zostawania tej regulacji prawnej nie ma znaczenia, czy pozwana składając to zapewnienie miała czy też nie miała świadomość tego że samochód jest powypadkowy; samochód została przez nią zakupiony wcześniej od innej osoby

i nie jest wykluczone a wobec późniejszego zachowania pozwanej nawet prawdopodobne, iż już wtedy był to samochód powypadkowy).

Powód korzystając z przynależnego mu uprawnienia w dniu 17 12 2012r. odstąpił od umowy sprzedaży i domagał się zwrotu uiszczonyj ceny sprzedaży oraz na zasadach ogólnych naprawienia szkody wynikłej z niewykonania przez pozwaną zobowiązania.

Zakres przynależnych mu z tego tytułu roszczeń został przez Sąd Rejonowy

w zasadzie prawidłowo ustalony.

Przy jego ustaleniu umknęło jedynie uwadze Sądowi pierwszej instancji,

iż w ich skład między innymi wchodzi roszczenie o zwrot poniesionych przez powoda kosztów „wykupienia polisy OC” w wysokości 220,84zł.

Z poczynionych ustaleń wynika bowiem, iż powód po zakupieniu samochodu do chwili obecnej korzysta z niego, wobec czego uznać należy, iż koszty te jako związane z użytkowaniem przez niego na jego potrzeby zakupionego samochodu zostały niejako „skonsumowane” i tym samym ich poniesienie nie doprowadziło do powstania w jego majątku szkody.

Czyni to w tej części powództwo i co za tym idzie także apelację uzasadnionymi, co prowadziło do zmiany zaskarżonego wyroku.

Rozstrzygnięcia o odsetkach za opóźnienie się pozwanej w zapłacie zasądzonej należności jest trafne i ma podstawę prawną w przytoczonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku regulacjach prawnych.

Reasumując w podanym powyżej zakresie zaskarżony wyrok jest

w części wadliwy i dlatego w tym zakresie apelację jako uzasadnioną uwzględniono zmieniając zaskarżony wyrok w sposób określony w sentencji, a w pozostałym zakresie jako bezzasadną oddalono ją na mocy regulacji art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując regulację art. 100 zd. 2 k.p.c. i § 13 ust. 1 pkt 1 i § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 09 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1348, z późniejszymi zmianami) , biorąc pod uwagę, iż pozwana uległa prawie w całości w postępowaniu odwoławczym i powinna zwrócić powodowie poniesione przez niego w tym postępowaniu koszty zastępstwa przez fachowego pełnomocnika w wysokości 600zł.

SSR (del.) Maryla Majewska SSO Leszek Dąbek SSO Gabriela Sobczyk

– Lewandowska